

Midnattsropet

Organ för andlig väckelse

Nr. 2

1965

Årg. 6

VAD KAN SAMFUNDEN LÄRA OSS?

Arne Imsen svarar på sid. 2

FRAMÅT!

John Trondby, sid. 16

MITT SAMFUND ÄR I HIMLEN,
MITT BANER ÄR KÄRLEKEN.
OCH ANDENS GÄVA, GUDASÄND,
ÄR PANTEN PÅ MITT HEM.
JAG RESKOST FATT AV HERREN
I HANS HELGA ORDS FÖRRÅD
OCH HEM HAN MIG LEDSAGAR MED
SIN NÅD.

JESUS ÄR MIN LÄKARE

*En man helad från cancer
 vittnar på sid. 4*

GUD ÄR DENSAMME SOM FORDOM
JESUS ÄR VERKSAM ÄNNU.
FRÄLSAR OCH DÖPER I ANDEN
OCH HAN HELAR DE SJUKA ÄNNU.

VITTNESBÖRD FRÅN TROLLHÄTTAN

Levande - Starkt - Trosfriskt Sid. 7-12

A. Imsen.

Arne Imsen:

VÄCKELSE!

Vad kan samfunden lära oss?

Samfunden har avsvurit sig väckelsens livsprincip och organiserat bort dess livsbetingelser. Deras byråkratiska organisationsapparat konserverar många ärorika traditioner men hindrar samtidigt konsekvent de apostoliska livsflöden, som förde fram dem såsom evangeliska väckelserörelser att påverka och forma gemenskapen i nuet.

Väckelsekristendomens livsprincip är uppenbarelsetron, som icke erkänner någon annan medlare mellan Gud och människan än Jesus Kristus och därför utan intellektuellt parlamentarande presenterar korsets evangelium med Nya testamentets absoluta omvändelsekrav. Dess livsbetingelse är frihet för den helige Ande att obehindrat verka i och igenom den enskilde till Guds ords framgång. Klerikalism och sakramentalism, som icke är något annat än övertro på ämbeten och nådamedel, vinner inget burskap i en livskraftig väckelserörelse.

*

Samfunden lever vidare utan urkristendomens väckelsekraft såsom kyrkokristendom med all den formalism som alltid kännetecknar förnufts-tron. Det kan väl knappast sägas tydligare än vad pastor Joel Sörensson uttryckte det i ett motsägelsefullt resonemang i ett aktuelltinslag i TV för några veckor sedan. Först undervisar han det svenska folket om nödvändigheten av att "uttrycka sig mycket försiktigt om väckelse". Sedan psykologiserar han helt saklöst bort det andliga innehållet i ett väckelsemöte från Viktoriasalen. Enligt denne auktoritet var det hela enbart "reflexer utav psykologiska skeenden". Till sist redovisar denne framstående fri-

kyrkopastor sin personliga syn på den aktuella situationen, och det gör han — utan att man kan märka något av den återhållsamhet han strax innan gjort sig till talesman för — genom att kategoriskt konstatera: "Jag tror inte att väckelse i egentlig mening överhuvud taget förekommer i något samfund." Denna skakande realitet, som borde betyda katastroflarm för hela frikyrkligheten tycktes icke i någon högre grad bekymra pastorn fastän han i samma program sagt att väckelse "är en andlig verklighet, som griper djupt in i en människas personlighet, som berör hennes såväl etiska som religiösa liv och på ett avgörande sätt är en frigörande och integrerande faktor hos henne". Var hamnar man om man drar ut konsekvenserna av denna förkunnelse från en tydligen mycket förnöjsam baptistpastor? Troligen någonstans i de filosofiska moral-system samfunden utvecklat som en följd av bristen på väckelse. Det ser ut som om frikyrklighetens främsta företrädare har fått sina sinnen så förstörda av allt kyrko- och partipolitiskt rävspel att de förlorat respekten för sanningen och vårdslöst briljerar med akademiska spetsfundigheter för att löjliggöra den enfaldiga tro, som i teori och praktik vägrar detronisera Kristus och därför upplever honom i hans konungsliga valde i liv i nuet. Den enda tid vi förfogar över. Hans skapande kraft står till dens förfogande som vill söka honom i uppriktighet. Hjälparen, den helige Ande, vill lotsa var och en in i dessa andliga verkligheter bort från allt det skrymteri och hyckleri kyrkokristendomen omger sig med. Som sagt! Organisationen räddar *samfundet* då

Forts. på sid. 5

TV:s Aktuellt intervjuar

pastorerna Joel Sörensson och Arne Imsen

Imsen: Ett adelsmärke på en väckelse är översvallande frälsningsglädje, det finns här.

Grevér: Det är alltså i Maranata som väckelsen finns?

Imsen: Vi menar att det är en begynnelse till väckelse.

Grevér till pastor Joel Sörensson: Så här har ni det inom baptistsamfundet, som ju är det äldsta frikyrkosamfundet i landet. Men skulle ni vilja ha det ni såg nyss.

Sörensson: Den form av uttryck för religiöst liv, gör oss mycket främmande.

Grevér: Kallar ni det inte väckelse ens?

Sörensson: Man skall uttrycka sig mycket försiktigt om väckelse, men min känsla är att det är bra mycket krus på ytan, eller om man vill tala ett annat språk, reflexer utav psykologiska skeenden.

Grevér: Vad är väckelse enligt ert förmenande då?

Sörensson: Det är en andlig verklighet som griper djupt in i en människas personlighet, som berör hennes såväl etiska som religiösa liv och alltså på ett avgörande sätt är en frigörande och integrerande faktor hos henne.

Grevér: Nå, delar pastor Sörensson pastor Imsens mening att ni och dom övriga frikyrkosamfundet saknar väckelse för närvarande?

Sörensson: Jag tror inte att väckelse i egentlig mening,

överhuvudtaget förekommer i något samfund, intet heller inom pastor Imsens samfund.

Grevér till Imsen: Det verkar av er artikel som split och strid är kriterier på ett rätt förhållande, skulle man inte istället kunna kalla det för okristligt?

Imsen: I vissa situationer är striden betingelse för framgång, andlig framgång. I den här artikeln, så går jag emot allmänna avfallstendenser, som finns, menar jag, över hela linjen.

Grevér: Ni vill ha strid?

Imsen: Ja.

Grevér till Sörensson: Måste det till den strid som pastor Imsen talar om, för att väckelsen skall komma?

Sörensson: Det beror på vad man menar med strid. Enligt biblisk mening är det frågan om strid mellan ont och gott, mellan Gud och det som är främmande för Gud, och den striden är vi alla engagerade i, men inte strid mellan kristna människor. Och en väckelse som skapar strid mellan kristna människor är icke ett uttryck för biblisk kristendom.

EKO FRÅN BIBELSKOLAN

"Vad hjälper stora, väldiga proklamationer och slagord, om det inte finns andlig kraft bakom orden. Djävulen har ingenting emot en högröstad kristendom, blott den inte har andlig slagkraft."

Tage Nilsson

"Vår helgelse har icke med våra moraliska kvalifikationer att skaffa, inte heller med yttre beteenden, utan med vår utkörelse i Kristus Jesus."

Helge Erixon

"Gud måste få tömma våra begrepp i andliga frågor på allt orent, fäderneärvt och mänskligt, för att sedan fylla dem med nytestamentliga verkligheter av liv och uppståndelsekraft."

Helge Erixon

JESUS ÄR MIN LÄKARE

Här har vi ytterligare ett bevis att Jesus är densamme. Denne man har bl. a. blivit helad från cancer.

Det är med stor glädje och tacksamhet till Herren för den nåd och kärlek han bevisat oss här i Gävle.

Syndare blir frälsta och döpta, avfallingar återupprättade, många får förnyelse och på ett härligt och mäktigt sätt uppleva hur Jesus går fram. Halleluja!

Som ett bevis på att Jesus även nu botar sjuka, kan jag av personlig erfarenhet vittna därom.

Jag har i flera år lidit av en svårartad hjärtsjukdom, orsakad av en bly och zinkförgiftning som trasat sönder mina lungor och hjärta.

I somras hade vi besök av missionär Mello från Brasilien. Efter sitt vittnesbörd, som var mycket härligt och välsignat, meddelade han genom tolken att han ville bedja för sjuka i tjugo minuter. Tolken talade om, att endast de, på vilka Mello nämnde sjukdom, fick komma fram. Enligt tolken var missionär Mello begåvad med en profetisk ande, som gjorde att han såg ljus över den sjuke. Jag var den förste han i mötet talade om, att Jesus skulle göra frisk. Anden manade mig att gå fram. När jag reste mig för att gå fram, kom djävulen och viskade i mitt öra: "Tänk om det inte lyser över dig, vilken skam." Jag fick kraft att avvisa hans angrepp, och gick fram. Under vägen fram i lokalen föll Guds Ande över mig, Halleluja, och från den stunden var jag helad i mitt hjärta,

prisad vare Jesus! När jag kom fram, sade missionär Mello: "Du har gjort ditt, jag mitt och Jesus har helat dig." Det behövdes ingen extra handpåläggning, utan från den stunden var jag helad, Halleluja!

För omkring sju veckor sedan, fick jag en annan svår sjukdom. Njurarna fungerade ej. Det bar iväg till lasarettet. Fick utstå svåra plågor men blev bättre, men inte frisk. Överläkaren tog prov och skickade till Stockholm. Utlåtandet kom en vecka senare. Jag hade cancer! Det var bl. a. en körtel, som var svårt angripen. Enligt läkaren gick det ej att operera. Hormonbehandling skulle kanhända kunna rädda mig sade läkaren. Jag blev föremål för mycket förbön. Jag kände i mitt inre, att jag skulle tacka Gud för att jag var helad. Då förnam jag att än en gång Jesu sår helade mig.

Jag är nu helt frisk och har fått börja arbeta igen. Prisat vare Jesu namn!

Det profetiska budskapet manar oss alla att vara redo. "Se, jag kommer snart" säger Herren. Hur har du det, du som läser detta? Är du viss om att ditt namn är skrivet i himmelen? Se Jesu ord i Lukas 10: 20—22:

I denna sena timme då snart överängelns basun skall förkunna, att skyn brister och Jesus kommer och hämtar sin brud, är du då redo älskade vän, så du får följa med in i bröllopssalen? Intet orent skall få komma dit in! Må vi alla som tror på Herren vara bedjande i anden, så att den dagen intet kan få hindra oss att komma in.

Eder broder i Herren
Oskar Norberg,
Torsåker

VAD KAN SAMFUNDEN...

Forts. fr. sid. 2

väckelsen upphört att fungera som sammanhållande kraft, med vad räddar *individen* då den levande brunnen med de friska källsprängen torkat ut och förvandlats till en för det andliga livet försmäktande fängelsehåla? *Männe icke organisationernas sammanbrott skulle betyda individernas frälsning. Men organisationerna kommer icke att bryta samman utan fastmer bli allt starkare och alltmer totalitära och vilseförande, varför frigörelsens väg leder ut till honom utanför lägret för att bära hans smälek.*

*

Kyrkokristendomen vårdar traditionerna och det bestående. Väckelsekristendomen ställer allt under omprövning och tar inga hänsyn till kyrkliga maktanspråk. Den vänder sig från fäderneärvda och förutfattade meningar, accepterar inga fixerade lärosystem utan söker sig till urkunden, till Guds levande ord, som blir enda och avgörande auktoritet och ställer fram den personliga upplevelsen av löftenas uppfyllelse som nödvändighet för frälsning samt gör dessa övernaturliga erfarenheter möjliga för var och en som tror.

Vad är alltså väckelse?

Det är ett av den urkristna församlingens stora mysterier, vars djupa hemligheter den helige Ande avslöjar för församlingen i varje tid då hon i bön söker denna kunskap! En odefinierbar kraft vars synliga verkningar är idividuellt andligt uppvaknande, syndaånger, omvändelse, översvallande frälsningsglädje, ett fördjupat böneliv och en levande tro på Jesu Kristi död, uppståndelse och snara återkomst. Allt verk av den helige Ande! Detta finns med i trosartiklar och bekännelser, som läses praktiskt taget varje gudstjänst i de olika kyrkorna. Men — även om det naturligtvis finns lokala variationer — så saknas i stort sett den genuina väckelseatmosfär, vilken gör liturgin levande och meningsfylld. Den eskatalogiska spänningen saknas. Uppbrottsstämningen, som vittnar så övertygande om pilgrimsvandringens och främlingsskapets saliga upplösning i den omedelbart förestående förvandlingen, har tonat bort. Relationerna till denna världen har normaliserats dithän att den tillkommande försvunnit ur blickfältet och upphört att utöva sin attraktionsförmåga. Kalla hjärtan och jordbundna sinnen läser synda- och trosbekännelser och sjunger om det eviga hemmet så himlen sörjer och helvetet triumferar, ty allt bär vittnesbörd om att man i verkligheten

älskar sin synd och har upphört att vänta på att den nya tidsåldern skall bryta in över en mänsklighet som mognar till dom. Det korta perspektivet blir alltid en kallande och manande verklighet då det eviga träder in över tidlighetens gränser och för människan in i sitt eviga sammanhang. Det eviga hemmet kommer nära och de eviga tingen inom räckhåll för trons utsträckta händer, som införlivar oförgängliga värden med den kristnes erfarenhet.

Med profetisk vision ser sig väckelsefolket placerat i skarven mellan två tidsåldrar. Endast en tunn slöja — sekler blir såsom minuter då Gud är nära — skiljer den vilande församlingen från den stridande. Bara några få steg och hela skaran går över tröskeln — förvandlingsögonblicket — in i det liv Anden burit vittnesbörd om att det tillhör dem. Lidandet för Kristi skull och alla försakelser det innebär att gå trons väg smälter samman och blir till intet i denna atmosfär av liv och salighet. Här förenas människor ur samhällets alla miljöer i den ljuvligaste brödragemenskap jorden känner, ty här är det icke fråga om medlemskap utan medborgarskap. Det ena får man genom att begära sitt inträde — exempelvis genom att fullgöra vissa religiösa riter, men det andra föds man till utan någon förtjänst. Denna gemenskap blir först och främst en bönegemenskap, och om gemenskapen icke upprättas där börjar den aldrig. Men mera där-om i nästa nummer.

BED OCH OFFRA FÖR EVANGELISTMISSIONEN.

Evangelisterna har nu kommit ut på sina respektive fält där arbetet för Guds rike börjat. Sverige är ett missionsland, där heden-omen allt mera gör sig påmind. Du som vill vara med i väckelsearbetet, har en stor uppgift. Bed och offra för evangelisterna, som detta år gått in för uppgiften att förkunna glädjens och frigörelsens härliga evangelium. "När vi alla hjälpas åt, verket framgång får, lätt blir bördan vår, när vi alla hjälpas åt." Fridshälsningar

Eric Gunnar Ericsson

Du som vill ge en offergåva sänd den till kassören för Maranataförsamlingens i Stockholm evangelistmission, Sture Svärd, Filipstadsvägen 40, Farsta.

EINAR
JONSSON

FYRTIOFEM ÅR I PINGSTVÄCKELSEN – NU MARANATA. VARFÖR?

Redan denna rubrik kan vid första intrycket ge vid handen, att det skulle vara två olika väckelser det är fråga om, och att jag skulle ha lämnat något som hitintills varit min andliga livsnerv, för att ansluta mig till någonting helt annat. Detta är på intet sätt förhållandet. Jag skall i det följande ge i stark koncentrerad form några av de orsaker, som kom mig att med hela min själ och tro, kämpa och tjäna inom Maranataväckelsen tills Jesus kommer.

Jag blev frälst 1919, och samtidigt kände jag kallelsen att tjäna Jesus genom att förkunna evangelium. Jag blev född i elden. Det skedde i en baptistförsamling. Dopfrågan såväl som sanningen om Andens dop blev inga problem, ty de som fick vara medlet till att leda mig till frälsning, var själva eldssjälar. Jag blev samma år både döpt och Andedöpt.

Det senare skedde vid en Bibelkurs, som baptisterna anordnat. Men där mötte jag föga förståelse från lärarnas sida, då jag tidigt och sent bad, att Jesus skulle döpa mig i den helige Ande. Detta till trots mötte Jesus mig i ett bönemöte, och jag fick tala i nya tungor.

Sedan dess har min ständiga längtan varit "eld och glöd" och att vara ett heloffer på Guds altare.

Under vissa tider har jag också helt ägnat mig åt evangeliets tjänst på olika platser i vårt land, och då jag också under första åren kände en stark kallelse att gå ut till Indien som missionär, genomgick jag ett par kurser på Missionsskolan i Högsby. Det blev inget missionsverk för min del, och bland andra bidragande orsaker var att jag blev sjuk i TBC, och vid den tiden ville man inte sända ut sådana som inte var friska och starka.

Men Gud grep in och helade mig som svar på bön, och Hans trofasthet har varat i över fyrtio år. Prisat vare Hans härliga namn!

Under de år som gått, med både vittnande och samtidigt ägnande mig åt lämpligt arbete för att existera på egen sold så långt möjligt var, var jag tillsammans med kära evangelister både på fältet och när vi samlades till evangelistveckor. Men för varje gång vi varit tillsammans för att uppbyggas och söka Guds ledning för arbetet i evangelium, kände jag, att vi höll på att förlora något ytterst väsentligt: Andens suveräna plats i arbetet och Hans trängtan att få leda oss in på nya vägar.

Kanske borde man i stället säga: *de gamla vägarna och arbetsmetoderna*. Det står nu klart för mig, att det var dessa gamla vägar och sanningar, som vi höll på att förlora, och så hängav man sig åt nya sätt och metoder, ibland med en förledande entusiasm, och ofta var man nära att ryckas med. Men den Ande som hade tagit sin boning i mitt hjärta och som jag "svurit trohet, ödmjukhet och lydnad intill döden", han gav sina varningar gång efter annan.

Vad som till slut kom min bräckliga skuta att resa sig (den var nära att kantra), var besöken på Viktoriasalen i Stockholm, ty där kände jag att det fanns, som jag under många år spanat och längtat efter. Men det var ingalunda någon gottköpsaffär att födas in i Maranataväckelsen. Det var de direkta budskapen i Anden, som obarmhärtigt men milt sade mig min egen ställning, såväl som den gav härliga löften om underbara ting, om jag ville överlämna mig åt Andens ledning. Liksom för Saulus var det som fjäll föll från mina ögon.

Men även då ryckte frestaren fram med sina argument: Han sade, att nu var jag för gammal att vara Herrens tjänare i evangelium. Men Anden sade: "Gå vart jag än sänder dig, och tala vad jag än bjuder dig."

Det som jag sedan fått uppleva under det år som gått är en enda räcka av Herrens trofasta ledning och välsignelser. Nu har jag bara den bönen i mitt hjärta: "Sätt mig i brand Gud, ja, sätt mig i brand Gud och giv mig Din kraft . . . ty det finns många än, som är bundna i synden, som är bundna i sjukdom och väntar på Guds kraft."

Det som i världen är ringa föraktat

En målsättning, som är ganska utbredd hos alla människor, är att söka efter det, som i världens ögon är stort. Hur många människor är det, som kan se något stort i det, som i världens ögon är litet? Det är som hela människan vore besatt av detta, att bli något stort och betydelsefullt. Detta kämpar man om inom alla områden, ja till och med i den bekännande kristenheten smyger detta världsväsende in, och snart är man i allians med denna världens furste, och snart är maktstriderna i full gång inom Guds församling. Den gamla syndanaturen gör sig gällande, och härleder sig från honom, som en gång sade till vår Frälsare: "Jag skall giva dig hela världen med dess härlighet, om du faller ned och tillbeder mig."

Att bli ärad, att ta emot tillbedjan, är den fallna människans innersta natur. Och för detta mål kämpar hon, med större eller mindre framgång, ända till gravens mörka famn öppnar sig för henne.

Människan är förblindad av högmod, och älskar väl lust mer än Gud. Hon kan visserligen ha ett sken av Gudsfruktan, men vill absolut inte veta av dess kraft, därför att den ligger på ett plan, som hon inte vill ge sig in på. Till detta fallna släkte säger ordet: "Det som i världen är ringa och föraktat, ja det som ingenting är, det utvalde Gud, ty han ville inte att något kött skulle kunna berömma sig inför honom."

Det är en märklig utkorelse och ligger helt i strid med den fallna människonaturen, som inte vill veta av varken det som är ringa eller det, som är föraktat. Och ändock finns något inom varje människa, som tilltalas av Guds erbjudande och uppmaning: "Låten frälsa eder från detta vrånge släkte." Paulus skriver: "Det goda som jag vill, det gör jag icke, men det onda som jag icke vill det gör jag." Hur skall jag då bli frälst från denna dödens kropp? Jo, pris ske Gud, igenom Jesus Kristus vår Herre. Att bli frälst innebär att bli löst ifrån denna gamla syndanatur, vilken följer fursten

över luftens härmakt och göra hans vilja, med resultat av synd och överträdelser så länge som människor har vistats på denna jord.

"Du måste födas på nytt", säger Jesus. Det måste bli en ny

natur, en ny syn på tingen, nya mål för vandrigen här. Det behagade Gud, att igenom den "därskap" han lät predikas, frälsa den som tror, då den gamla syndanaturen, överbevisad av den Helige Ande, böjer sig för den predikan som för världen är en därskap samt handlar i överensstämmelse med den mottagna undervisningen. Då sker något med din själ. Du får dina ögon öppnade för helt andra värden, du blir som ordet säger, född på nytt, och blir lika förvånad som de vetenskapsmän, som en gång insåg atomkraftens styrka, att i det som för ögonen ingenting var, där låg en mäktig kraft dold.

Denna upptäckt får den pånyttfödda människan göra. Hon börjar med sina nyöppnade sinnen se och förstå och uppskatta saker, som hon tidigare inte trodde hade något värde. Ja, de blir för henne så dyrbara, så hon kan med skriftordet utropa: "Det som förut var för mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom förlust, ja jag aktar det såsom avskräde på det att jag må vinna Kristus. Jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån i Kristus Jesus."

Den som ödmjukar sig, säger ordet, den skall bli upphöjd, den som förlorar sitt liv i denna världen, han skall vinna det, den som tror på mig han har övergått från död till liv, det gamla är förgånget, se, något nytt har kommit. Att bära Kristi smälek, fyllas av hans kärlek, att leva i detta som anses vara ringa och föraktat, ja, det som ingenting är, och som den allra fåkunnigaste kan gyckla med, tänk, att i detta finns frid och en glädje, som världen varken kan ge eller taga emot!

När en människa kommer in i detta nya liv, fylls hon av längtan att vinna andra för himmelen, driven av två starka krafter, en egen längtan att själv kunna bestå och hålla provet inför Honom, som har ögon såsom eldslågor, samt av den kärlek Herren själv lägger ned i sin lärjunges hjärta, en längtan att få dela med sig av kunskapen om Honom, som kom för att vi skulle ha liv och över nog.

Den glädje, som fyller en tjänande Jesu lärjunge, överträffar vida den sorg och smärta, som denne satan åstadkommer för en helöverlåten kristen. Ty det blir alltid motstånd för den pånyttfödda människan. Hon förstår snart att i världen har hon inte sitt rätta hem.

"Världen skall hata eder", säger Jesus, "därför att I haven av mig blivit tagna ut ur världen", men så tillägger han: "Varen vid gott mod, jag har övervunnit världen." Snart födes en annan längtan i hjärtat, en längtan som kommer att växa starkare hos många Herrens lärjunge ju mer vedermodans tid nalkas, och när skördetiden lider mot sitt slut.

Maranata, Maranata, Du, vår Herre, kom. Jag är en främling, jag blott här nere gäst. Du, som ännu inte har släppt Jesus in i ditt liv, kom och prova själv, min vän, vad som finns i frälsningen! Du får giva honom dina begränsade livsdagar, i gengäld ger han dig sin fullhet.

Fridshälsningar
K. E. Svensson

GUDS KALLELSE

Bär du på helig kallelse att tjäna Gud? Har Gud manat dig till särskild tjänst i Hans rike? Vet du med dig att du inte är i den ställning Gud vill ha dig? Upplever du en andlig ökentid i ditt liv, på grund av att du svikit din kallelse?

Jag har en hälsning till dig. Läs Rom. 11: 29, där står det: "Ty sina nådegåvor och sin kallelse kan Gud inte ångra." Har Han en gång utrustat en människa så tar Han inte tillbaka det, utan av gränslös nåd så kan han bruka oss igen, när vi är villiga att ställa oss till Hans förfogande. Jag har själv upplevt en lång, mödosam ökenvandring. Dock släppte jag aldrig greppet om honom som många gånger tidigare välsignat mig. Jag levde inget överflödsliv i Jesus, men Gud är evigt trofast. O, underbara verklighet, Han uppenbarade sig på nytt och sade till mig: "Mina nådegåvor och min kallelse kan jag icke ångra. Jag

vill bruka dig omigen." Jag är så lycklig över Hans trofasthet.

Människa som lever utan Gud. Vad lever du för? Vad ger ditt liv mening och innehåll? Ingen har tvingat mig att följa Jesus och jag har min fria vilja att vända om. Men vad skulle jag vända om till? Det finns inget i världen som har något att ge mig. Nej, men Jesus har gett mening åt mitt liv. Jag känner att klippan jag står på bär mig och vacklar icke. Jag känner mig så trygg ty den klippan är Jesus. Det går att vara helt frimodig, ty han har själv sagt att Han inte skall överge eller svika oss.

När jag tänker på allt vad Gud har gjort för oss och hur trofast Han är, måste jag utbrista med konung David: "Jag kan icke förtiga din nåd och trofasthet för den stora församlingen." Ps. 40: 11.

*Birgitta Johansson
Trollhättan*

LÖFTENA HÅLLER

Jag var 18 år när jag första gången upplevde Golgataundret i mitt liv. Det var en härlig fläkt från himlen som drog fram över vår stad, och många var det som fick uppleva frälsningen i Jesus Kristus. Tack och lov! Jag var en av dem. Vi fick så följa Jesus i dopets grav och fick del av

uppståndelsekraften. Kort därefter upplevde jag pingstens under i mitt liv. Den Helige Ande fyllde mig och jag fick prisa och lova Jesus på Kanans tungomål.

Det blev en härlig vandring med Jesus en tid, men satan var inte alls glad åt att ha mist sitt byte. Han kom på det tillsynes mest oskyldiga sätt. En dag hade han lyckats. Jag var bedragen! Friden, som jag en gång ägt, fanns icke mer. Jag hade inget hopp för evigheten. Satan band mig i sprit och nikotin. Jag var inte längre en fri människa. Satan drev mig. Han

bestämde vad jag skulle göra. "Den som gör synd är syndens träl." Fast jag förnekade min Mästare, så sökte Han mig om igen. Under nattens timmar talade Han. Satan talade också. Han menade att jag ej kunde bli frälst, för vad skall folk säga om du vacklar fram och tillbaka så där.

Men, tack och lov, en dag fick jag nåd att kapitulera för segerfursten. Blodets kraft i mitt liv plånade synderna ut. Det är underbart att få känna, att allt det

Forts. på sid. 13

GLÄDJE

Tänk var underbart att få äga en sådan frid och glädje i hjärtat som Gud ger, om man lever i gemenskap med honom. Visst kommer stunder och dagar, då man tycker sig inte orka längre och då satan målar världens nöjen så stora framför våra ögon. Men ser man på Jesus och har hans verk för ögonen blir allt detta ingenting, och man måste prisa Gud för allt man har i honom.

Jag har varit frälst i åtta år. Mina föräldrar är frälsta, så jag fick lära känna Jesus i barnaåren. Det ser jag som en underbar nåd. Men jag levde flera år utan frälsningsglädje. Jag var för feg att

bekänna Jesus bland kamrater och jag gled allt längre ifrån honom. Han lämnade dock inte mig. Pris ske Gud. Jag flyttade till Lilla Edet, och kom i kontakt med Maranatavännerna i Trollhättan. På en bönenatt fick jag uppleva hur Gud fyllde mig med den Helige Ande och hur kraften strömmade in i min själ.

Jag känner att jag vill tjäna Jesus och vandra efter hans vilja till dess att han kommer, och vi får mötas i det himmelska landet där evig frid och glädje skall råda. Amen!

*Gunborg Lindroos
Lilla Edet, Trollhättan*

FLY för ditt livs skull

1 Mos. 19: 17. Ängeln sade till Lot: "Fly för ditt livs skull; se dig icke tillbaka och dröj ingenstades på slätten. Fly undan till bergen så att du inte förgås."

I nämnda bibelvers hör vi tydligt Guds kallande och varnande röst. Det gällde livet för Lot och hans familj. Ängeln bad honom fly, och att fly ut från någonting, nämligen synden.

Jag är så innerligt tacksam till Gud att jag fick nåd att lyda kallelsten och fly ut ifrån syndens trask och lämna det gamla syndalivet bakom mig. Nog är det kamp många gånger, och visst är det korsets väg att följa sin Frälsare, men vägen för hemåt och Jesus har lovat att ta hand om oss.

Du som läser dessa rader och inte har din sak klar med Gud,

dig vill jag uppmana. "Fly!" Det gäller ditt liv, det gäller din evighet. Snart kommer Jesus igen, och Han skall bara hämta dem som hör Honom till, dem som har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Än finns det möjlighet för dig att rädda ditt liv, men du måste handla nu. Du vet inte hur lång tid som står dig till buds. Det står att änglarna manade Lot att fly. Det var bråttom. Det samma gäller i dag. Skynda till Jesus! Snart skall Guds vredesdom drabba denna syndfulla värld, liksom Sodom och Gomorra på Lots tid. Då gäller det att du har lämnat den bakom din rygg och att du har himlen i sikte. "Vaken för den skull, ty i veten icke dagen ej heller stunden." Matt. 25: 3.

Till dig som redan vandrat ett stycke med Jesus vill jag säga: "Se dig inte tillbaka!," Det står i Luk. 9: 62: "Ingen som ser sig tillbaka sedan han har satt sin hand till plogen är skickad för Guds rike." Många äro de som i dag vandra avfallingens bittra stig. Här har vi Lots hustru som ett varnande exempel. Hon såg sig tillbaka och hon blev en saltstod.

Nej, låt alltid din blick vara fäst vid Jesus, då kan du med Paulus säga: "Jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus." Fil. 3: 13—14.

*Ej det går med delad håg här gå,
om du skall för Mästaren bestå
Nej du måste taga korset på
och gå den väg som Jesus bad
dig gå.*

Ralph Blomquist
Trollhättan

MIN LÄNGTAN BLEV UPPFYLLD

Jag hade länge haft längtan efter ett dop i den Helige Ande. Då jag var med på bönemöten och fick höra andra ungdomar tala i tungor och uttyda kände jag att detta var något, som också jag

behövde få uppleva. Min längtan växte och blev starkare. Jag gick nu in i bönekampen. Djävulen rasade, men Gud vann seger.

På annandag jul var jag med på en resa till Jönköping. Det var Maranata-vänner från Trollhättan som hade möten där. Guds Ande var mäktigt utgjuten på båda mötena. Under bussresan hem fick jag min längtan uppfylld. Jag fick

prisa Gud med nya tungor, när färden gick över västgötslätten under nattens timmar. Då gladdes mitt hjärta med en otsäglig fröjd. Ära vare Gud och Lammet.

Du som läser dessa rader och längtar efter ett dop i den Helige Ande. Vila på Guds löften i tro.

Med fridshälsning
Helge Johnsson
Erikstad, Trollhättan

BÖNESVAR

"Här en betryckt som ropade, och Herren hörde honom och frälste honom ur all hans nöd." Ps. 34: 7.

Jag var en betryckt, förtvivlad själ på väg mot ett evigt fördärv. Satan drev mig allt längre och längre ut i synden och snärjde mig mer och mer i sina garn. Förtvivlan i min själ växte och det blev värre och värre för varje dag som gick.

Jag hade en gång varit ett Guds barn och haft frid med Gud, men satan, som är ute för att stjäla, slakta och förgöra, bedrog mitt hjärta och en dag fann jag mig

ute i ett mörker, utan Gud och utan hopp i världen.

I sin stora kärlek kallade dock Gud mig tillbaka till sig. Jag fick vända om, som den förlorade sonen gjorde. Vid Golgata fick jag uppleva hur Jesus ånyo renade mitt hjärta. Syndabördan blev avlyftad, all nöd och förtvivlan försvann. Tack och lov! Jesus fyllde mitt hjärta med en underbar frid och glädje och jag kan nu åter känna mig trygg vid min Frälsares sida.

Annemari Andersson
Trollhättan

Mitt vittnesbörd

Sune (t. v.) och Sture Johansson.

En söndagseftermiddag i oktober 1964, fick jag det sorgliga budskapet om att min tvillingbroder Sture hade fått urinförgiftning och låg på Lidköpings lasarett. Han var döende och hans båda njurar var slut, efter det att han haft äggvita sedan 5-årsåldern och nu var han alltså 22 år. Ingen människa som inte själv har upplevt denna sorg, som jag då drabbades av, kan någonsin tänka sig in i min situation. Jag kastade mig på knä och bad till Gud, att han måste hjälpa min broder, vi som hade varit tillsammans i 22 år, lekt och delat

pengar, sorger och bekymmer. Nu förhöll det sig så, att vi inte hade upplevt någon frälsning, och vår tro på Gud var den som folk i allmänhet brukar ha. I min förtvivlan sade jag till Sture att han skulle be till Jesus, för det hjälper sade jag till honom, utan att själv ha någon större tro till det jag sade.

När fjorton dagar hade gått, kom Jesus in i mitt liv. Det skedde en eftermiddag på min arbetsplats. Bäst som jag satt där och arbetade, blev jag plötsligt sjuk, och drabbades av en sjukdom som jag hade för sex år sedan. Jag kunde liksom inte sitta hos mina arbetskamrater längre utan gick in i ett annat rum. Jag böjde mina knän och bad om förlåtelse och frälsning genom Hans Son som dog för oss. Strax blev jag bra och gick ut till arbetskamraterna igen och började arbeta. Så skulle jag ta mig ett bloss på min pipa, men det gick inte, det var som om jag aldrig hade rökt. Jag hade försökt sluta röka många gånger förut men det lyckades aldrig. Från den stunden har jag inte haft en enda dragning åt det hållet. Jesus blev underbar för mig!

Då först märkte jag hur alla svor, då märkte jag skillnaden mellan Gud och satan. Gud är mäktig! Amen.

Min högt älskade tvillingbroder upplevde frälsningen samtidigt som mig och det tackar jag Jesus för. Sture sade till mig där han låg på sin dödsbädd: "Sune, du får aldrig sluta att tro på Gud, även om du tycker det är hemskt att jag skall gå bort. Du vet att jag tycker mycket om mamma, pappa och mina andra syskon, men med dig är det något särskilt, för du är min tvillingbroder, det är svårast att lämna dig, men du förstår att jag älskar Jesus mer än dig och dom andra. Stackars Jesus, sade han, som fick hänga där på korset och plågas och jag som får ligga här i en varm mjuk säng och dö."

Detta och mycket, mycket mer, sade min nu döde tvillingbroder. Han fick glänta lite på dörren till Guds härlighet och se det liv som där väntade på honom. Jag är så nöjd att Herren Jesus och den helige ande även kom in i mitt liv.

Allt detta behövdes för mig, för att jag skulle komma till tro. Gud kallar varje människa. Min vän som läser detta och inte har upplevt frälsningen, Gud kallar även dig. Tag vara på kallelsen, ty det kan vara den sista. Du kan dö i morgon. Bed i dag en enkel bön och mottag frälsning och evigt liv.

Vem skulle icke frukta dig,
Herre,
och prisa ditt namn?
Du allena är helig,
och alla folk skola komma
och tillbedja dig,
Ty dina domar hava blivit
uppenbara.

Upp. 15: 4
S. Johansson

GENOM JESUS

"Gån in genom det trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den; och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den."

Dessa ord är hämtade ifrån det sjunde kapitlet i Matteus-evangeliet. Jag skulle med dem vilja vädja till dig, som ännu inte tagit emot Jesus. Lämna ditt hjärta till honom, som har älskat dig så högt att han gav sitt eget liv för dig.

Frälsningen är absolut det bästa en människa kan uppleva här på jorden. Jag har varit frälst några år, och Jesus är lika underbar i dag som han var vid det tillfället då jag först mötte honom. Det är nåd att få vara frälst och leva med Jesus. Tänk den dag då han kommer i skyn och vi rycker honom tillmötes. Då är vi bärgade för evigt. Amen!

Noomi Claesson
Trollhättan

Midnattsropet

Organ för andlig väckelse

Utkommer varje månad

Red. och ansv. utg.

ARNE IMSEN

Medarbetare

DONALD BERGAGARD

ERIC-GUNNAR ERICSSON

Tidningens adress:

Fregattvägen 6, 9 tr.

Näsby Park

Tel. 56 51 24 - Pg 57 16 20

Lösnummer 1 kr.

Pren. kr. 10:— pr år

För pren. pg 1 25 99

Förlaget Midnattsropet

Fack 583, Jönköping 2.

RENAD – FÖRNYAD – FÖRVANDLAD

"Och nu förnyens genom Anden, som bor i Edert sinne." Ef. 4: 23. "Och skicken Eder icke efter denna tidsålders väsende, utan förvandlen Eder genom edert sinnes förnyelse, så att I kunnen pröva, var som är gott och välbehagligt och fullkomligt." Rom. 12: 2.

Man brukar avbilda det gamla året som en mycket gammal och böjd man, som stapplar fram, stödjande sig på en käpp och det nya året som kommer, som ett ungt, rosenkindat och friskt barn.

Om vi stannar inför dessa bilder skall vi finna huru väl de stämmer överens med oss människor. Den gamla syndamänniskan, som fördärvar sig genom att följa sina begärelsens bedrägliga lockelser, blir trött och härjad både till Ande, själ och kropp, och åldras i förtid. Men du min ofrälste vän kan nu på det nya året bli befriad från den gamla syndamänniskan och bli en ny människa. Ja, ära vare Gud, en ny skapelse i Kristus Jesus.

Om du är trött på syndalivet

och är utan framtidshopp, så får du komma precis sådan som du är till honom som allt kan förvandla, som kan rena dig från dina synder, giva dig ett nytt sinne, en ny håg och ett underbart evighetshopp. Du får dessutom den Helige Ande som en gåva från Gud som vill hjälpa dig när frestelserna kommer, och som vill leda dig fram till hela sanningen så att du blir väl skickad att vandra på den rätta vägen. Kom i dag min vän. Jesus Kristus frälsaren, som fick gå smärtornas stig, och som blev korsfäst en gång för våra synders skull, och som rättfärdig dog för orättfärdiga. Han väntar på dig med öppen famn. Uppskjut ej till en annan dag vad du kan göra i dag. Du har inte råd att låta året löpa i väg utan att mottaga himmelsk frid och Gudomlig kärlek. Ära, Halleluja.

Och vi som har iklätt oss den nya människan, som är skapad till likhet med Gud i sanningen, rättfärdighet och helighet. Ef. 4: 25. Vi uppmanas att nu förnyas ge-

nom Anden som bor i oss, så att världsväsendet hindras från att tränga in i våra hjärtan och våra församlingar. Om vi bli behäftade med andligt högmod, om vi är stolta över att körsången är så fint drillad, och att våra predikolokaler har kostat miljonen eller mera att bygga, huru kan vi då pröva vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt. Nej, låt oss bli förnyade så vi tänka blygsamt om oss själva i överensstämmelse med det mått av tro, som Gud har tilldelat var och en. Rom. 12: 3. Låt oss älska varandra av hjärtat i broderlig kärlek, ja söka att överträffa varandra i inbördes hedersbevisning.

Låt oss gå till Gud med allt genom åkallan och bön med tacksägelse, så skall Guds frid som övergår allt förstånd bevara våra tankar i Kristus Jesus. Amen, Halleluja.

COAB ett Herrens vittne
Trollhättan

Tänk att Jesus finns!

Jag har trott på Gud ända sedan min barndom. Vi var nio syskon, och far var sjuk. Han hade astma. Vi fick tidigt ut och försörja oss själva. Den enda trösten jag hade var, när jag knäppte mina små händer, och bad Jesus att han skulle hjälpa mig. Jag visste att det hjälpte. Mor var troende. Jag kan ännu höra henne, hur hon låg och bad på nätterna för oss. Min far dog när han var femtio år, min ene broder då han var trettio, men Gud har varit trofast och hjälpt min mor och mina syskon igenom detta. Jag gifte mig och fick gå igenom många sjukdomar och prövningar. Fyra barn har jag, två av dem var sjuka ifrån det de var små. De var tvillingpojkar. Den ene hade svår astma, den andre äggvita. För ungefär sex veckor sedan fick den ene gå hem till himmelen. Då först fick jag uppleva riktigt att Jesus finns. Det var så rörande att se mina tvillingpoj-

kar hur de tog farväl av varandra. De hade aldrig varit osams, och de var inte frälsta, men jag hade bett mycket för dem. Gud hör bön. Vi bad alla att han skulle bli frisk. Det blev han inte, men han blev härligt frälst. Sune som är frisk nu, sade till Sture: "Du får be till Gud, han hjälper dig." Jag glömmer aldrig, när han sträckte upp sin hand och sade: "Halleluja! tänk att Jesus finns mamma. Säg till Sune att han inte får sluta tro på Gud, om jag dör, för Jesus har aldrig sagt att jag skall bli frisk, det är för mycket begärt, men tänk, jag känner mig välkommen till Guds rike, det blir gott det." Det sista han sade här på jorden var: "Jesus, det är fullbordat, det är fullbordat." Jag önskar, att alla som läser detta skulle ha sett min Sture. Ett vet jag: Han är bevarad, och det tackar jag min Frälsare för, som hörde våra böner. Hans tvillingbror Sune är härligt frälst. De höll

ihop på jorden, de var ett, det ville de vara sedan också, i himmelen. Han var bara tjugutvå år men Gud ser inte till åren.

Finns det någon, som har gått igenom detta, skulle jag vara tacksam om någon ville sända mig en rad.

Hälsningar

Edit Johansson
Nygårdsgatan 5
Trollhättan.

Kristi kärlek tvingar oss

"2 Kor. 5:14: Ty Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi tänka så: en har dött för alla, alltså hava vi alla dött."

Min kallelse att bli ett Herrens vittne, var jag viss om fyra månader efter min frälsningsupplevelse. Flera personliga budskap banade väg för mig. På nätterna drömde jag ofta hur jag var ute och vittnade om min Jesus, hur syndare låg böjda vid korsets fot. En helig glöd av kärlek och nitälskan för syndare tändes i mitt hjärta. Halleluja! När kallelsen nådde mig, höll jag på att studera. Men under skolarbetet gick tankarna bara till den kallelse, Gud hade lagt i mitt inre. Jag kunde inte koncentrera mig på ämnena, hur stora ansträngningar jag gjorde. Men Gud övertalade mig att avsluta mina studier. Pris ske Gud! Jag fick i sanning och nåd uppleva Guds trofasthet, att den Han kallar, leder Han också på rätta vägar för sitt namn skull.

Men det var många skavanker som skulle bort, innan Gud kunde ta ut mig helt. Jag fick gång på gång uppleva samma sak som psalmisten: "Väl tuktrade mig Herren, men Han gav mig icke åt döden." Psalm 118:18. Jag ville själv gärna hjälpa till att slipa på skavankerna, men då blev alltid följden att jag slipade mig i fingrarna. Då blev det ännu mer arbete för Jesus att förbinda de sår. Nej, vi bestämmer inte hur krukmakaren skall forma leret. Romarna 9:20, 21. "O, människa, vem är du då som vill tröta med Gud? Icke skall verket säga till sin mästare: Varför gjorde du mig så? Har icke Krukmakaren den makten över leret, att han av samma lerklump kan göra ett kärl till hedersamt bruk, ett annat till mindre hedersamt?"

Vi skall blott vila tryggt i mästarens händer, så formar han oss, som han vill. På krukmakareskivan får vi hålla till beständigt.

"Vi hava alla syndat och äro i saknad av härligheten från Gud." Det är rena nåden att Jesus vill ha med oss att göra. Så många gånger vi sårat vår dyre Frälsare.

Nu ligger mitt liv helt på offeraltaret. Halleluja! Det är inget annat än Kristi kärlek som manar att offra allt. Men inte bara offra, vi kommer att vinna allt. Du, som äger en kallelse, men sitter fast i människofruktan och försagdhet, vill jag ge några ord. Hebreerna 13:6: "Herren är min hjälpare, jag skall icke frukta; Vad kunna människorna göra mig?" Vi är alla fattiga syndare, frälsta av bara nåd, varför sitta fast i fruktan för varandra, när en stor skara löper mot ett evigt fördärv? Då måste du och jag ge en räddande hand. NEJ, låt oss vara helt frimodiga och oförfärade att gå emot synden, ty så har Herren

bjudit oss. Josua 1:9. Djävulen behöver ingen frukta, ty hans huvud har blivit krossat genom Jesu Kristi blod på Golgata. Om du tycker, att du är för ung för att tala så läs Jeremia 1:6—9: "Men jag svarade: Ack Herre, Herre! Se, jag förstår icke att tala, ty jag är för ung. Då sade Herren till mig: Säg icke: Jag är för ung, utan gå åstad, vart jag än sänder dig, och tala vad jag än bjuder dig. Frukta icke för dem: ty jag är med dig och vill hjälpa dig, säger Herren. Och Herren räckte ut sin hand och rörde vid min: och Herren sade till mig: Se, jag lägger mina ord i din mun. Är det icke underbart? Halleluja, Herren tar hand om oss helt och fullt. Skynda dig att lägga ut från land, för tiden är mycket kort och skörden måste bärgas in.

Christina Akerblad
Evangelist i Trollhättan

Lydnadens väg

Och Herrens ord kom till Jona, Amittias son: Han sade: "Stå upp och begiv dej till Nineve, den stora staden, och predika för den; ty deras ondska har kommit upp inför mitt ansikte." Jona 1:1—2.

Här ser vi hur Jona mottog Guds kallelse att gå ut med ett budskap till människorna, men vi läser vidare och ser, hur han i olydnad stod upp och ville fly undan Herrens ansikte. När han gjorde så hamnade han till slut i fiskens buk, mörker omslöt honom.

Då bad Jona till Herren. Han sade: "Jag åkallade Herren i min nöd, och Han svarade mig, från dödsrikets buk ropade jag och du hörde min röst.

Du kastade mig i djupet, mitt i havet och strömmen omslöt mig, alla dina svallande böljor gingo över mig. Jag tänkte då: Jag är bortdriven ifrån dina ögon. Men jag skall åter få skåda upp mot ditt heliga tempel. Vatten omvärvde mig in på livet, djupet omslöt mig, sjögräs omsnärjde mitt huvud.

Till bergens grund sjönk jag ned. Jordens bommar slöto sig

bakom mig för evigt. Men du förde upp min själ ur graven, Herre min Gud. När min själ försmäktade i mig, då tänkte jag på Herren och min bön kom till dig i ditt heliga tempel.

De som hålla sig till avgudar de låta sin Guds nåd fara. Men jag vill offra åt dig med högljudd tacksägelse! Vad jag har lovat vill jag infria, frälsningen är hos Herren!"

Och på Herrens befallning kastade fisken upp Jona på land. Detta är vad jag själv har upplevt. Jag mottog Guds kallelse att gå ut med evangelium och vinna människor för himmelen. Jag offrade allt för min tro. Guds eld brann i mitt hjärta och jag längtade att få gå ut på fältet. Men så kom det många hinder i min väg. Det drog ut på tiden och till slut försökte jag resonera bort det hela, med den påföljd att jag hamnade i djupaste mörker. Jag såg till slut ingen utväg ur detta. I mitt innersta låg dock denna kallelse och längtan kvar. Guds ord säger, att lydnad är bättre än offer. Till vad nytta har jag då offrat allt, om jag ej i fortsätt-

ningen lyder? Då ropade jag liksom Jona ur mitt mörker, och Herren svarade mig. Jag tycker mig ha fått uppleva, hur Gud har kastat mej upp på land. Så fick jag liksom Jona gå ut med budskapet till människorna. Pris ske Gud!

När jag ser tillbaka på den här sista tiden, och ser Guds underbara ledning, står jag helt förundrad. Tänk, att Gud bryr sig så mycket om oss människor! Vi kan inte fatta det. Tänk, att Han sände sin Son, Jesus Kristus till försoning för mina och hela världens synder! Jag kan för min inre syn se ett enda stor ord över en människas liv, ordet: "NAD!" Våra synder, sjukdomar, svagheter, fel och brister. Jesus var ensam. Vilken kärlek! Jag vill utbrista med konung David: "Mitt hjärta flödar över av sköna ord, lik en snabb skrivares penna är min tunga." O, att vi icke vore så tröghjärtade i tro, lydnad och efterföljelse, vad skulle vi då icke få uppleva?

Vi har ju en hel ocean av löften i Guds ord. Låt oss ta för oss av de rikt dukade borden, tagå Gud på allvar. Må vi alla vara lydiga och tjäna på det sätt som Gud har kallat oss till! Låt intet hindra dig! Det går ej att med ord beskriva den glädje och vila som man får uppleva i Herrens vilja.

Tiden är kort, snart kommer Jesus! Då skall vi få lön för vad vi försakade här nere. Vilken underbar dag det skall bli! Halleluja, Amen!

Nu har Gud låtit mig och min unga kamrat Christina Akerblad, verka i Trollhättan och trakten däromkring. Du, som läser detta, bed för oss, att Gud må få bruka oss till välsignelse! Bed att en mäktig väckelse får bryta loss på hela västkusten! Gud välsigne varje bedjare!

Elin Iseryd

Evangelist i Trollhättan

LÖFTENA HALLER

Forts. fr. sid. 8

gamla är förgånget och något nytt har börjat i mitt liv.

Djävulen rasar mot Guds barn. Det får man uppleva mer än en gång. Paulus säger också: "Den kamp vi har att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna." Ef. 6:12. Men, tack och lov, den seger Han vunnit är vår. Jesus har själv sagt att Han skall vara med oss

alla dagar intill tidens ände, och då är han det, för:

"Löftena kunna ej svika

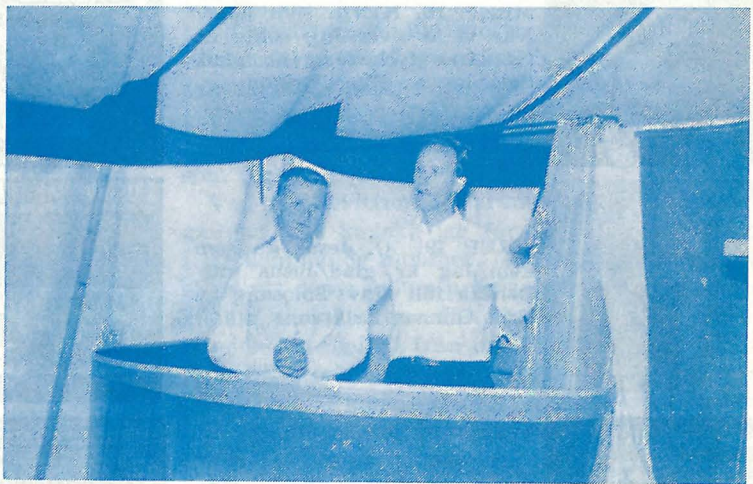
Nej de står evigt kvar
Jesus med blodet beseglat
Allt vad Han lovat har."

Du min ofrälste vän. Tag emot Jesus nu, ty Han har dött också för dig.

Snart skall Maranatabönen uppfyllas: "Du vår Herre kom." Skall du då vara med? Du får avgöra dig här i tiden. Sedan är det försent. Tänk över din ställning!

Gud välsigne dig.

*Leif Johansson
Trollhättan*

Här ser vi Helge Berntsson, föreståndare för Maranataförsamlingen i Trollhättan, i färd med att döpa en nyfrälst i vatten. Dopet hölls i tältet, vilket man använde flitigt förliden sommar. Stora skaror lyssnade till evangelium i Trollhättan, Lilla Edet, Vänersborg, Uddevalla m. fl. platser. Församlingen håller möten på flera platser i Bohuslän och Dalsland.

**Billighets-
Prenumeration
1965**

Gör en insats till att sprida Midnattsropet till 5 av dina vänner. — Sänd oss namn och adress på dessa enligt vidstående erbjudande.

MIDNATTSROPET
Fack 583, Jönköping 2

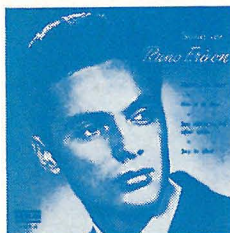
**5 st. Helärs-
prenumerationer
för endast
38:—**

LEVANDE – ENKELT – HJÄRTLIGT

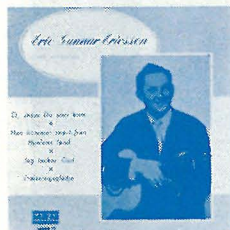
8 andeinspirerade grammofoninsjüngningar

MREP 15. Jag vill hellre ha Jesus/Jesus är livet för mig/Välsignat/Om du endast visste. Sång av Bertha Svensson till ensemble. Vid flygeln Inga-Lill Blomkvist.

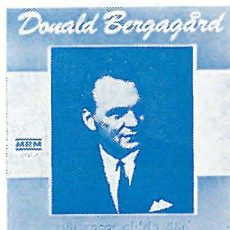
MREP 16. Hjärta som lider/När vi är över/Jag sökte en tid efter lycka/Jag är glad. Solosång av Runo Erixon.

MREP 19. O, Jesus du som kom/Jag är glad/Jesus vill/Börda föll utav. Solosång av Erik Gunnar Eriksson.

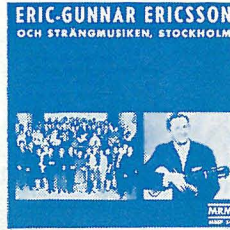
MREP 20. Min kung och jag/Jesus jag älskar dig mer än silver/Nu är jag fri. Donald Bergagård. Direktinspelning från möte.

MREP 21. Där rosor aldrig dör/Han är allt för mig. solosång Donald Bergagård. Inspelning från möte. Mitt hjärtas sång. Triosång Donald Bergagård, Kurt Peterzen, Roland Lundgren.

MREP 23. O, rena mitt hjärta/Jag vet att Gud vill ge dig bönesvar/Många år jag gick på syndens väg/Tack, Guds Lamm. Solosång Arne Imsen. Maranaförsaml. strängmusik.

MREP 24. Lyft din själ i lovsång/Ta hela världen, jag väljer Jesus/Ljuva möte uti skyn/Jesus lossat bojors tvång. Solosång, Eric Gunnar Ericsson, med strängmusikerna. Direktupptagning från Maranata-möte i Viktoriasalen, Stockholm, den 18 okt. 1964.

MREP 25. Så älskade Gud världen/Jesus, Kristus är densamme. Textläsning i korus under möte i Viktoriasalen den 18 okt. 1964. Härligt nu skallar. Församlingssång under mötet. Jag har ett evigt arv/Hans vänskap är så underbar för mig. Direktupptagning från Maranatomötet den 18 okt. 1964 i Viktoriasalen, Stockholm.

Klipp här och sänd in kupongen i dag. — — — — —

OBS.! Ny tidning erhålles gratis vid beställning.

BESTÄLLNINGSKUPONG

Härmed beställes att sändas mot postförskott:

..... st. skivor nr
 å 11: 50 st. (5 st. fraktfritt)
 st. Affischer.

..... st. Sängsamling à 24: 50.

..... Hela skivserien, 31 st. 300:— + oms o. porto.

Namn:

Bostad (Box/Gata):

Postadress:

Telefon:

Kupongen insändes till FÖRLAGET MIDNATTSROPET, Fack 583, Jönköping 2.
 Tel. 036/12 04 84. Postgiro 1 25 49.

Du kan utnyttja vårt specialerbjudande: samtliga våra skivor (31 st.) på avbetalning sändes på en gång med 12 mån. betalningstid, 25:— per månad.

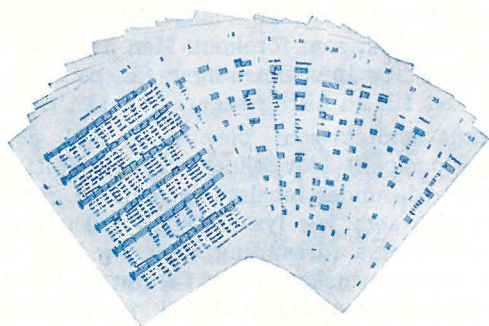

Affischer

storlek 50×70 cm. med text MARANATA. "Du vår Herre kom." "Jesus Kristus är densamme. Välkommen." Dessa kan nu rekvireras från förlaget.

100 st. pris 25:— + porto.

42 sånger med noter

Ett 40-tal av Maranatas sånger och noter på lösblad och passande ringpärm. Skriv och beställ! Pris komplett med pärm 24: 50. Lösblad per st. 75 öre.

FRAMAT Forts. fr. sid. 16.

1953 tillsammans med pastor Axel Pettersson. Vi sjöng på den tiden: Ingen hinner fram till den eviga ron Som sig ej eldigt framtränger Själens måste utstå en kamp för den tron, Varpå vår salighet hänger. Porten kallas trång och vägen heter smal... Här gäller tränga, tränga, ja tränga sig fram, annars går himlen förlorad... Nådens Helge Ande vill störa din sömn Salig är du om du vaknar. Fanns det anledning att samlas till väckelsemöten med den parollen då, så är det ännu mer befogat i dag!

Jag är glad över att kunna säga: Jesus Kristus är densamme. Tala mindre om hjälpmedlen och mera om medlaren mellan Gud och människan. Upphöj Jssu namn och giv Gud äran. Då upplever vi i fortsättningen av Apostlagärningarna även i vår moderna tid. Ingen skall behöva i TV, press och radio ge besked om, att vi saknar väckelse i Sverige. NEJ! Då proklamerar vi istället: Seger i Jesus — Elden brinner lika härligt nu som förr.

Vad jag bevittnat i Maranatomöten under det gångna året kanske jag får tillfälle att berätta i ett kommande nummer. Men jag kan redan nu säga, att dessa möten präglas av en gammaldags genuin väckelseatmosfär. Syndare känner frigörelse — inte minst från människofruktan — blir frimodiga och utrustade med Andens dop och nådegåvor. Sjuka upplever hälsa i Jesu namn och sanningen om Jesu andra tillkommelse aktualiseras. Jesus kommer snart! Håll fast det du har så att ingen tager din krona. Maranata!

John Trondby

TILL PRENUMERANTER I HELA SKANDINAVIEN.

Vi vill dela ut ett antal friex. av MIDNATTSROPET till intresserade personer på Eder ort. Tidningarna sändes fullständigt gratis. Vi önskar att många åtager sig att dela ut dem, till sådana som kan intresseras för tidningen.

I många hem skulle man hälsa en sådan tidning välkommen, om man bara fick lära känna den. Vänner från hela Skandinavien ombedes insända sitt namn och adress med uttalad önskan om antal friex. (Vill Du sända en gåva till tidningsmissionen är den välkommen.)

Vi väntar nu på Ditt brev i detta uppdrag.

FÖRLAGET MIDNATTSROPET

Fack 583, Jönköping 2.

Tel. 036/12 04 84. Postgiro 125 49.

HAR DU SKAFFAT NÅGRA NYA PRENUMERANTER PÅ MIDNATTSROPET?

VI VÄNTAR TACKSAMT PÅ DIN INSATS.

Ni som erhåller två ex. av detta n:r var vänliga lämna det ena till någon, som kan tänkas intresserad att prenumerera.

DE SOM ÄNNU EJ INTSÄNT PRENUMERATION

erhåller även detta nummer med ett hjärtligt välkommen som prenumerant på det nya året.

MIDNATTSROPET

vill bli till stor och rik välsignelse under detta nya år.

John Trondby:

FRAMÅT!

Det finns i vårt land de som under det gångna året ställt sig frågande inför det faktum, att så många "gått över" till Maranataväckelsen. Då jag är en av dem som blivit ombedd att motivera mitt ställningstagande, vill jag med glädje lämna mitt vittnesbörd förmedlat genom tidningen Midnattsropet. Jag gör det i bön till Gud, att det skall få bli till hjälp och välsignelse.

Först av allt vill jag understryka, att för mig är det inte en smakfråga, utan en ren andlig upplevelse. Kort sagt: Jag har inte bara "kommit med", utan fötts in i denna väckelserörelse. Därför har ingen, trots försök kunnat taga den personliga upplevelsen ifrån mig. Jag har fått göra vad Jesus vid ett tillfälle gjorde. *Han gjorde helt om och gick vägen rakt igenom den religiösa hopen och vandrade vidare.*

Här skulle jag vilja citera några rader ur en av Pastor Lewi Pethrus skriven ledare i tidningen Dagen den 11.7.1964. "Men då möter oss en ny fara, nämligen att ryckas med i de ytliga namnkristnas led. Och går vi ej emot strömmen i det avseendet skall vi snart omkomma på vägen. Vi lever i Laodicea-församlingens tidevarv, då andlig ljumhet är det utmärkande draget hos en stor del av Kristi bekännare. I en sådan tid som denna behöver vi mod att stå ensamma med Jesus. Historien och framför allt Bibeln visar, att alla som velat frukta Gud och lyda Honom måste bryta med den allmänna meningen. Var övertygad om att ifall Gud på något sätt brukar dig, så kommer du att få möta motstånd."

Den andliga kris jag upplevde i början av förra året ledde till en härlig förnyelse förliden pingst. Några veckor före pingst var jag i en väldig vända. Jag erfor något av vad jag upplevde innan jag blev frälst och även under förnyelseåret 1950. I vårt hem fick jag det rådet av min hustru, att gå till något möte på pingstaftonen. Kampen var oerhörd. Det fanns tre möten att välja på. Vart skulle jag gå?

Jag började erinra mig tider som låg bakom. Hur handlade jag då? Jo, jag gick till det ställe där det kostade mest på kött och blod. På den tiden var det de hänade och föraktade pingstvännerna. Då var det en smälek att gå till ett pingstmöte! Nu däremot var det svårast att gå till ett Maranatomöte. Jag hade ju som så många andra spelat upp den vid det här laget utnötta

grammofonskivan: De har ju inget förtroende. Jag hade också haft många tillfällen att från rörelsens första begynnelse i Örebro på nära håll studera medaljens baksida. Se en del överilningar, höra förhastade uttalanden och all propaganda mot, samt själv taga aktiv del i den klappjakt på rörelsen som förekom. Men när Gud får tala och alla mänskomeningar får ge vika — då går det till en härlig seger. Pris ske Gud!

Maranatomötet som blev mitt mål denna pingstaftonskväll blev vändpunkten i mitt liv. Jag upplevde under bibelstudiet samma gedigna förkunnelse som jag lyssnade till i den föraktade men varma församling, som jag hade förmanen dela gemenskapen med i slutet av 40-talet. Där i bönemötet denna kväll fick jag på ett påtagligt sätt en mäktig förnyelse av den dubbla strömmens andliga välsignelse. Vi var samlade i den övre salen liksom lärjungarna på första pingstdagen. Var säker om, att den kvällen gick en förnyad, salig och frigjord broder hem övertygad att detta skulle hädanefter bli hans melodi.

Vad som särskilt styrker mig, förutom den personliga upplevelsen, är det Guds Ord som jag fick från Herren (Jes. 54), där det bl. a. står att läsa: Om man då rotar sig samman till anfall så kommer det ingalunda från mig och vilka de än äro som rotar sig samman mot dig så skola de falla för dig. Och nu skall intet vapen som smides mot dig hava någon lycka, var tunga som upphäver sig för att gå tillrätta med dig skall du få domfälld. Då jag vittnade över detta bibelställe i Örebro kändes det som att stå fast grundad på hälleberget. Då kunde jag av egen erfarenhet med frimodighet frambära vad jag upplevt av förlossning och frigörelse i Den Helige Ande. Halleluja!

När jag nu skriver detta vittnesbörd erinrar jag mig väckelsekampanjen i Vaggeryd i jan.

Forts. sid. 15